

Forslag

til

Lov om ændring i færdselsloven.

Fremsat den 3. marts 1961 af *justitsministeren*.

§ 1.

I færdselslov nr. 153 af 24. maj 1955 foretages følgende ændring:

I § 35 ændres stk. 4 til stk. 5, og som nyt stk. 4 indsættes:

„Justitsministeren kan fastsætte midlertidige bestemmelser, hvorefter kørehastig-

heden ikke må overstige bestemte grænser. Sådanne bestemmelser kan fastsættes for alle landets veje, for visse kategorier af veje eller for enkelte vejstrækninger.“

§ 2.

Loven træder i kraft straks.

Bemærkninger til lovforslaget.

Efter færdselsloven gælder ingen almindelig, bestemt hastighedsbegrænsning for personmotorkøretøjer. Lovens hovedsynspunkt, der indeholdes i § 35, er, at hastigheden til enhver tid skal være afpasset efter forholdene med særligt hensyn til andres sikkerhed. Lokale hastighedsbegrænsninger er fastsat i medfør af § 57, stk. 4, hvorefter bestemmelse af varig karakter om særlig begrænsning af kørehastigheden træffes for strækninger, hvor omstændighederne, herunder tæt bebyggelse, tilsiger det, eller hvor der erfaringsmæssigt køres med en efter forholdene for stor hastighed.

Efter det foreliggende lovforslag bemyndiges justitsministeren til at fastsætte midlertidige hastighedsbegrænsninger. Sådanne begrænsninger kan efter forslaget fastsættes for hele landet, for visse kategorier af veje eller alene for enkelte vejstrækninger.

Om baggrunden for dette forslag bemærkes:

Der er i de senere år sket en meget betydelig stigning i antallet af færdselsulykker. Inden for 10 års-perioden 1950-59 er der således sket en fordobling af antallet af personskader og antallet af dræbte ved færdselsuheld. I 1959 var tallene for personskader og dræbte henholdsvis 19 960 og 770 (de tilsvarende foreløbige tal for 1960 er henholdsvis 20 965 og 563).

Tallene for færdselsuheld er erfaringsmæssigt særlig store omkring helligdags- og ferieperioder, således jul, påske og pinse. Det er derfor nødvendigt, at der omkring disse perioder træffes særlige foranstaltninger med henblik på forebyggelse af trafikuheld. Dette er hidtil sket gennem øget propaganda og øget indsats fra politiets side. Da disse foranstaltninger ikke har virket tilstrækkelig effektivt, synes det påkrævet at supplere dem med andre. Fastsættelse af en maksimalgrænse for hastigheden vil efter justitsministeriets opfattelse være et egnet middel til nedbringelse af trafikulykkerne — og navnlig de alvorligste ulykker — i de pågældende perioder.

Denne vurdering af midlertidige hastighedsgrænsers betydning støttes af de erfaringer, man har gjort i Vesttyskland og Sverige i de seneste år.

I *Vesttyskland* indførtes i pinsen 1960 en hastighedsgrænse på 100 km i timen for motorveje og 80 km i timen for andre veje. Disse hastighedsgrænser havde kun betydning uden for bymæssigt bebyggede områder; i de sidstnævnte områder har der siden 1957 været en almindelig hastighedsgrænse på 50 km i timen.

Om trafikulykkerne i pinsen 1960 uden for de bymæssigt bebyggede områder foreligger følgende oplysninger: I forhold til pinsen 1959 faldt antallet